

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci

žalobce: L. T. Ch., nar. dne X, bytem X,

*zastoupeného: JUDr. Milanem Zámeškou, advokátem,
se sídlem Radyňská 479/5, Plzeň,*

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, sídlem Škroupova 18, 3306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2018, č. j. PK-DSH/9759/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků ze dne 18. 7. 2018, č. j. MeDO-59478/2018-Mencl., jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, pro porušení § 21 odst. 1 téhož zákona, a dále pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2 200,- Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán druhého stupně se pouze zaměřil na určité skutečnosti, které však nebyly objektivně zjištěny. Nevycházel ze závěrů znalce pana Chvala a pana Pospíšila. Ze stanoviska soudního znalce Ing. Chvala vyplývá, že pokud by řidič vozidla zn. Seat, tj. pan K. dodržel zákonem povolenou rychlost 50 km/h, mohlo být střetu s vozidlem zn. BMW, které řídil žalobce, jednoznačně zabráněno, neboť by žalobce mohl s tímto vozidlem bez problémů odbočit. Střetová rychlost mezi oběma vozidly byla dle znaleckého posudku stanovena na 65 km/h. Tato rychlost však není rychlostí, kterou skutečně jel před vlastním střetem řidič J. K.. Tyto pochybnosti vyplývají z již provedeného dokazování, kdy pan J. K. uvedl, že v předmětné době spěchal do práce, kam měl nastoupit uvedený den ve 21:00 hod. Ze zjištěných skutečností je zřejmé, že místo pracoviště pana K. bylo od místa dopravní nehody ve vzdálenosti cca 20 kilometrů, když k nehodě došlo v čase 20:25 hod. I z této skutečnosti vyplývá, že rychlost vozidla, které řídil pan K., byla daleko vyšší, než rychlost střetová. V této souvislosti se jeví jako důležité zjištění přesného umístění pracoviště pana K. Žalobce uvedl, že se před odbočením řádně podíval do zpětného zrcátka, ale v době odbočovacího manévru zde viděl vozidlo, které bylo v dostatečně vzdálenosti, aby mohl odbočovací manévr bez nebezpečí dokončit. Předtím, než odbočovací manévr zahájil, zapnul levý ukazatel změny směru jízdy. Z toho opět vyplývá otázka, jaká skutečně byla rychlost vozidla J. K. před samotným střetem. Žalobce v žalobě také namítal, že nebyly ze strany správních orgánů akceptovány návrhy na doplnění dokazování ohledně výsledku svědků J. K., H. S. K. a otce obviněného L. V. T., kteří se v době nehody na místě nacházeli a mohli průběh nehody popsat.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí.
4. O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
5. Žalobu soud neshledal důvodnou.
6. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci řidič nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.
7. Soud především připomíná, že žalobce v žalobě uvádí stejné námitky jako v odvolání a žalovaný se jimi podrobně zabýval, vypořádal se s nimi podle názoru soudu přezkoumatelným způsobem a své úvahy logicky a správně odůvodnil.
8. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že správní orgán druhého stupně nevycházel ze závěrů soudního znalce Ing. Chvala, neboť naopak oba správní orgány tento důkaz vyhodnotily jako nejdůležitější a jednoznačně prokazující, že žalobce porušil cit. ust. § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. a že tímto jednáním způsobil dopravní nehodu.
9. Rovněž není pravdivé tvrzení, že ze stanoviska soudního znalce Ing. Chvala vyplývá, že pokud by řidič vozidla zn. Seat, tj. pan K. dodržel zákonem povolenou rychlost 50 km/h, mohlo být střetu s vozidlem zn. BMW, které řídil žalobce, jednoznačně zabráněno, neboť by žalobce mohl s tímto vozidlem bez problémů odbočit. Dle názoru soudu ze znaleckého posudku vyplývá, že znalec posuzoval více variant a jednou z nich byla varianta, při které by druhý účastník dopravní nehody pan K. jel povolenou rychlostí v obci, tj. 50 km/h. Avšak i při této variantě znalec dovedl, že k zabránění střetu vozidel by p. K. musel

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

intenzivně brzdit, z čehož vyplývá, že i v takovém případě by byl žalobcovým současným odbočováním ohrožen ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.

10. Ve svém posudku však znalec jednoznačně určil, že střetová rychlost vozidla pana K. činila 65 km/h s tolerancí 5 %. Nejvyšší možná rychlost tedy mohla být 68 km/h. Soud se ztotožňuje se správními orgány v závěru, že toto překročení dovolené rychlosti není tak zásadní, že by jej žalobce nemohl předpokládat a vyvíňovalo by ho to ze spáchání přestupku. To platí tím spíše, že žalobce ve své výpovědi potvrdil, že před odbočováním registroval vozidlo jedoucí za ním.
11. Ze samotné skutečnosti, že pan K. vypověděl, že spěchal do práce ani ze vzdálenosti do tohoto místa nelze nijak dovozovat skutečnou rychlost vozidla, ta musí být předmětem výpočtu tak, jak to učinil znalec, který vycházel ze způsobu poškození vozidel i ze zjištěných stop.
12. Znalec v rámci svého dodatečného vyjádření znovu potvrdil zjištěnou střetovou rychlost s tím, že odpovídá výpovědi pana K. o tom, že před střetem nijak nebrzdil, pouze strhl řízení. Znalec výslovně potvrdil, že vyšší rychlostí než střetovou by mohl pan K. jet pouze v případě, že by stihl následně brzdit, což se v daném případě nestalo jak dle vyjádření pana K., tak i dle absence brzdných stop.
13. Znalec dále dovodil, že předjíždění bylo zahájeno (přejetím středové čáry, tj. ve zpětném zrcátku viditelně) 2,5 s před střetem. Během této doby žalobce měl a mohl zaregistrovat, že je předjížděn a odbočení nezahajovat. Tím by byl splněn zákonný požadavek na to, aby žalobce při odbočování dbal zvýšené opatrnosti dle ust. § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.
14. Žalobce nemůže vyvinut ani skutečnost, že předtím, než odbočovací manévr zahájil, zapnul levý ukazatel změny směru jízdy, neboť porušení této skutečnosti mu nebylo přičteno a současně ho zapnutí ukazatele pro odbočení nezavazuje povinnosti dbát zvýšené opatrnosti.
15. K tvrzení žalobce, že nebyly ze strany správních orgánů akceptovány návrhy na doplnění dokazování ohledně výslechu svědků J. K., H. S. K. a otce obviněného L. V. T. soud uvádí, že s těmito důkazními návrhy se oba správní orgány dostatečně ve svých rozhodnutích vypořádaly a soud se s nimi zcela ztotožňuje. Otec žalobce nebyl vůbec přítomen dopravní nehodě a je nadbytečné, aby vypovídal o tom, o čem pouze slyšel od jiné osoby, obzvláště pokud měl vypovídat pouze k zapnutým ukazatelům směru, které žalobci nebylo vytýkáno. Od výpovědi svědkyně J. K. správní orgán upustil poté, co další dva svědci potvrdili, že nemohla mít na dopravní situaci dostatečný výhled. Hlavním důvodem neprovádění dalších důkazů však byla skutečnost, že dostatečné skutkové zjištění bez důvodných pochybností vyplynulo již z dostupných důkazů a podkladů a především z jednoznačných závěrů znalce Ing. Chvala. Soud tento úsudek správních orgánů považuje za správný.
16. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. ledna 2020

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně